

Arrest

nr. 341 451 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 september 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat ARIEN, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 februari 2025 dient verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring tot inschrijving in haar beweerde hoedanigheid van werkzoekende. Zij wordt op dat moment in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

1.2 Op 7 augustus 2025 besluit verwerende partij deze aanvraag voor een verklaring tot inschrijving af te wijzen en aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (bijlage 20). Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 14.02.2025 werd ingediend door:

*Naam : E. K., A. 5, Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats Rotterdam, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)
om de volgende reden geweigerd:*

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 14.02.2025 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werkzoekende (artikel 40 § 4, 1e lid, 1° - wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een Nederlands paspoort, een volmacht van advocaat inclusief identiteitskaart van advocaat, een VDAB attest d.d. 29.04.2025, een uitnodiging inschrijving Agilitas en een mail ivm strafuitvoeringsdossier: zitting ET d.d. 27.05.2025 (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08.10.1981).

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Anderzijds dient hij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken (overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene toont aan uitgenodigd te zijn geweest voor een inschrijving bij Agilitas. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt echter nergens dat dit positieve resultaten heeft opgeleverd. Ook blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat betrokkene nog geen enkele dag tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene zicht heeft op een tewerkstelling in de toekomst. Het is bijvoorbeeld niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd is op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. De voorgelegde bewijsstukken zijn ook zeer pover. Het dossier bevat slechts 1 uitnodiging voor een inschrijving in een interimkantoor. Aan de hand van deze uitnodiging kan moeilijk vastgesteld worden dat betrokkene ernstige inspanningen levert om een job te zoeken.

Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan hij het verblijfsrecht als werkzoekende niet bekomen (artikel 50 § 2, 3° - KB van 08.10.1981). Gezien het gebrek aan een tewerkstelling kan betrokkene uiteraard het verblijfsrecht als werknemer evenmin bekomen (artikel 50 §2, 1° - KB van 08.10.1981). Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Verder kan uit het dossier de aanwezigheid van feiten met betrekking op de openbare orde blijken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de aanvraag als werkzoekende cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Het is dus mogelijk dat het verblijfsrecht bij een eventuele nieuwe aanvraag geweigerd wordt op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980).

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

1.3 Op 10 september 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij zij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 24 september 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Ter zitting van 16 januari 2026 legt verzoekende partij een aanvullende nota met bijkomend stuk neer. De Raad merkt op dat enkel rekening gehouden wordt met de in de procedureregeling voorziene procedur stukken. Nergens in het Procedureglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorzien in de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota. Derhalve wordt de aanvullende nota om die reden uit de debatten geweerd.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (verder: het VWEU), van de artikelen 40, §4, 1°, 50 §2, 3° en 62 §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit enig middel als volgt uitéén:

“III. In rechte

ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 45 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie Schending van artikel 40, §4, 1°, 50 §2, 3° en artikel 62 §2 van de Verblijfswet.

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen.

Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Verzoeker wenst als eerste te wijzen op de in casu relevante regelgeving:

Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de verblijfswet stelt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2, 3° van het KB van 08.10.1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

Artikel 45 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) luidt als volgt:

- “1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.*
- 2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.*
- 3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om, a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;*
 - b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;*
 - c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;*
 - d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.*
- 4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”*

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Tweede onderdeel,

Verzoeker stelt dat de nationale rechter ertoe gehouden is, het nationale recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken Unierechtelijke bepalingen, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114).

Dit volgt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoeker benadrukt dat de nationale rechter tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt immers, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU geeft aan een regel van Unierecht verklaart en preciseert, voor zover nodig, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Indien het voor de rechter onmogelijk is om nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, dient hij op eigen gezag de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het recht van de EU buiten toepassing te laten (HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; HvJ 17 november 2011, C-434/10).

Verzoeker beroept zich tevens op het arrest van het Hof van Justitie van 17 december 2020 (C-710/19), waarin werd geoordeeld dat het gastland gehouden is werkzoekenden een redelijke termijn toe te kennen die hen in staat stelt om op het grondgebied van die lidstaat kennis te nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen, en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld (punt 27).

Het Hof stelde daarbij dat in de eerste drie maanden aan de burger van de Unie geen andere voorwaarde kan worden gesteld dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldig identiteitsbewijs (punt 36), dat een dergelijke termijn het nuttig effect van artikel 45 VWEU moet kunnen waarborgen (punt 39) en dat een termijn van zes maanden vanaf de datum van inschrijving als werkzoekende in beginsel niet ontoereikend lijkt en geen afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 45 VWEU (punt 42).

Gedurende deze termijn kan het gastland eisen dat de werkzoekende bewijst dat hij werk zoekt, maar pas na het verstrijken van die termijn kan deze lidstaat eisen dat de werkzoekende niet alleen bewijst dat hij nog immer werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld (punten 43-46).

De Raad van State heeft dit bevestigd in zijn arrest van 10 september 2021 met nr. 251.458, waarin werd geoordeeld dat uit het arrest van 17 december 2020 dient te worden afgeleid dat de redelijke termijn die werkzoekenden moet worden gegeven om kennis te nemen van de vacatures die bij hun kwalificaties passen en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld, niet minder mag zijn dan zes maanden.

Door een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen op grond van de vaststelling dat er geen reële kans op werk blijkt, zonder deze redelijke termijn van zes maanden te respecteren, wordt artikel 45 VWEU miskend.

Artikel 50, § 2, 3° van het KB d.d. 08.10.1981 bepaalt dat de burger van de Unie bij de aanvraag of uiterlijk binnen drie maanden het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld moet voorleggen, is bijgevolg onmogelijk in overeenstemming te brengen met artikel 14, vierde lid, b) van Richtlijn 2004/38/EG en belemmert het nuttig effect van artikel 45 VWEU.

Wegens strijd met de bepalingen van het recht van de EU kan artikel 50, § 2, 3° van het KB d.d. 08.10.1981 enkel buiten toepassing worden gelaten, conform de voorrang van het Unierecht (HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; HvJ 17 november 2011, C434/10).

In casu diende verzoeker op 14.02.2025 een aanvraag in als EU-werkzoekende.

Op diezelfde dag werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19 waarbij werd verzocht om bewijzen voor te leggen van een inschrijving bij de VDAB en bewijzen op een reële kans op tewerkstelling.

Op 12.05.2025 legde verzoeker meerdere documenten neer, waaronder een inschrijvingsbewijs van VDAB, een uitnodiging tot inschrijving bij Agilitas en een mailbericht dat er een zitting voor de SURB gepland staat d.d. 27.05.2025.

Verzoeker verweest hierbij naar het feit dat er op deze zitting zal beslist worden over zijn uitgangsmodaliteiten hetgeen zijn kans op reële tewerkstelling vergroot.

De bestreden beslissing werd genomen op 07.08.2025, dit binnen de periode van zes maanden na de aanvraag en zelfs binnen de periode van zes maanden na de inschrijving bij de VDAB. Verzoeker werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat hij niet aannemelijk kon maken dat hij een reële kans had op tewerkstelling.

Deze beslissing is echter voorbarig genomen aangezien bewijzen hiervan pas na afloop van de redelijke termijn van zes maanden mochten worden gevraagd. Verzoeker diende namelijk die termijn te krijgen om kennis te nemen van vacatures die bij zijn persoonlijke kwalificaties passen en om het nodige te doen om te worden aangesteld.

Uit de neergelegde stukken blijkt bovendien dat verzoeker hiermee bezig was. Hij schreef zich in bij de VDAB en deed een aanmelding bij Agilitas. Gezien verzoeker in de gevangenis verblijft is het voor hem zeer moeilijk om te solliciteren, echter blijkt uit het dossier dat hij wel degelijk de nodige stappen aan het zetten was om tewerkstelling te bekomen.

Verzoeker verwijst hierbij nog naar een gelijkaardig arrest van uw Raad (RvV nr. 263 727 van 16 november 2021).

Gelet op het voorgaande stelt verzoeker dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 45 VWEU, Richtlijn 2004/38/EG en de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad van State. Het besluit miskent de hem toekomende redelijke termijn van zes maanden, is voorbarig genomen en dient nietig te worden verklaard.”

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar eerste middel de schending opwerpt van het redelijkheidsbeginsel, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij wel nader in op de zogenaamde redelijke termijn die zij geschonden acht en afleidt uit een arrest van het Europees Hof van Justitie, doch dit kan niet gelijkgesteld worden met een beweerde schending van voormeld beginsel.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Op 14 februari 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in tot verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van werkzoekende. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in deze mogelijkheid en geeft in dat kader aan dat:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Om op deze basis tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten te worden, dient verzoekende partij dan ook, *dixit* voormelde bepaling, te bewijzen dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans maakt op daadwerkelijke tewerkstelling. De stukken hiertoe diende verzoekende partij volgens verwerende partij binnen de drie maanden na zijn aanvraag aan de bevoegde diensten over te maken.

De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekende partij inderdaad beschikt over een inschrijving bij de diensten voor arbeidsbemiddeling en een bewijs van sollicitatie voorbrengt.

3.8 Verzoekende partij betoogt in hoofdorde dat er haar geen redelijke termijn gegeven werd om aan te tonen dat zij wel een reële kans op tewerkstelling heeft en dat een dergelijke beslissing niet voor een termijn van zes maanden na haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving genomen kan worden.

Artikel 45 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) luidt als volgt:

“1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”

Het vrije verkeer van werknemers impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich op het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ 26 februari 1991, C 292/89, Antonissen, punt 13). Dit recht is door de Uniewet-gever gecodificeerd in artikel 14, lid 4, b), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (HvJ 17 december 2020, C-710/19, G.M.A., punt 26).

Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“4. In afwijking van de leden 1 en 2 en onverminderd het bepaalde in hoofdstuk VI, kan in geen geval een verwijderingsmaatregel ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden worden genomen indien:

a) de burgers van de Unie werknemer of zelfstandige zijn, of

b) de burgers van de Unie het grondgebied van het gastland zijn binnengekomen om werk te zoeken. In dit geval kunnen zij niet worden verwijderd zolang zij kunnen bewijzen dat zij nog immer werk zoeken en een reële kans maken te worden aangesteld.”

3.9. In het nationale recht geeft artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als volgt aan dat:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dan weer:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :[...]

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid.”

3.10 De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen.

3.11 In het arrest van 17 december 2020 (C-710/19) heeft het Hof van Justitie aangegeven dat: *“het gastland gehouden is werkzoekenden een redelijke termijn toe te kennen die hen in staat stelt om op het grondgebied van die lidstaat kennis te nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen, en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld”* (punt 27).

Inzake deze toe te kennen redelijke termijn stelt het Hof van Justitie dat in de eerste drie maanden aan de burger van de Unie geen andere voorwaarde kan worden gesteld dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldig identiteitsbewijs (punt 36), dat: *“een dergelijke termijn het nuttig effect van artikel 45 VWEU moet kunnen waarborgen”* (punt 39) en dat: *“een termijn van zes maanden vanaf de datum van inschrijving [als werkzoekende] in beginsel niet ontoereikend lijkt en geen afbreuk doet aan het nuttig effect van artikel 45 VWEU”* (punt 42).

Gedurende deze termijn kan het gastland eisen dat de werkzoekende bewijst dat hij werk zoekt. Pas na het verstrijken van die termijn kan deze lidstaat eisen dat de werkzoekende niet alleen bewijst dat hij nog steeds werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld (punten 43-46).

3.12 De Raad van State gaat in zijn arrest van 10 september 2021 met nr. 251.458 verder in op het genoemde arrest van het Hof van Justitie. De Raad van State stelt dat uit dit arrest dient te worden afgeleid dat de redelijke termijn die werkzoekenden dient te worden gegeven, dit om kennis te kunnen nemen van de vacatures die bij hun beroepskwalificaties passen en om in het voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangesteld, niet minder mag zijn dan zes maanden. Door een beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden te nemen op grond van de vaststelling dat er geen reële kans op werk blijkt, zonder deze redelijke termijn van zes maanden te respecteren, wordt volgens de Raad van State artikel 45 van het VWEU miskend.

3.13 Het bepaalde in artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit dat de burger van de Unie bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld dient voor te leggen, is onmogelijk in overeenstemming te brengen met artikel 14, vierde lid, b) van de richtlijn 2004/38/EG en belemmert het nuttig effect van artikel 45 van het VWEU. Wegens strijdig met de bepalingen van het recht van de EU kan de Raad niet anders dan artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingbesluit buiten toepassing te laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C- 208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

3.14 In de huidige situatie diende verzoekende partij een verzoek om verklaring van inschrijving in op 14 februari 2025. Er werd haar gevraagd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 14 mei 2025, de volgende documenten voor te leggen: bewijs van uitschrijving, origineel identiteitsbewijs, bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebewijzen, bewijs werkelijke kans op tewerkstelling binnen een redelijke termijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij was ingeschreven bij de VDAB.

De bestreden beslissing werd genomen op 7 augustus 2025, binnen de periode van zes maanden na het indienen van de aanvraag en zelfs binnen de periode van zes maanden na de inschrijving bij de VDAB. Verzoekende partij werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat zij niet aannemelijk kon maken dat hij een reële kans heeft op tewerkstelling. Verzoekende partij kan worden bijgetreden in haar standpunt dat verwerende partij een voorbarige beslissing heeft genomen aangaande haar reële kans op tewerkstelling, nu er pas bewijzen hiervan hadden mogen worden gevraagd na de redelijke termijn van zes maanden. Verzoekende partij diende namelijk een redelijke termijn te krijgen om kennis te nemen van de vacatures die bij haar persoonlijke kwalificaties passen en het nodige te doen om te worden aangesteld.

3.15 Ter zitting legt verzoekende partij nog een bijkomend stuk neer, zijnde een werkbelofte gedateerd op 6 oktober 2025. Verwerende partij kon op geen enkel moment op de hoogte zijn van de inhoud van dit stuk

alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.16 De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De opmerkingen van verwerende partij in haar nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.”

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE